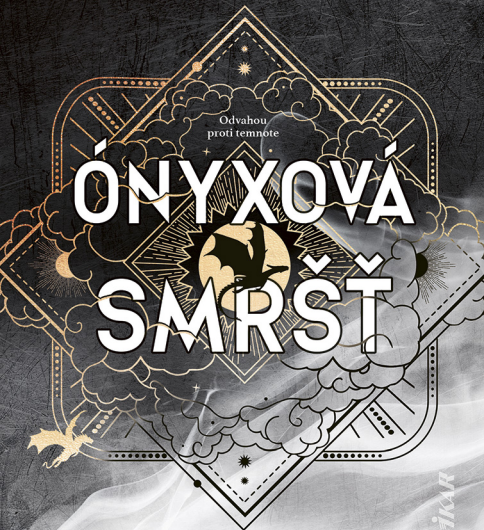

„Rebecca Yarros stvorila výnimočné bytosti.
Hrdých, nádherných a doslova magických drakov.“

CHRISTOPHER PAOLINI,
BESTSELLEROVÝ AUTOR SÉRIE ODKAZ DRAČÍCH JAZDCOV

Odvahou
proti temnote

ÓNYXOVÁ SMRŠŤ

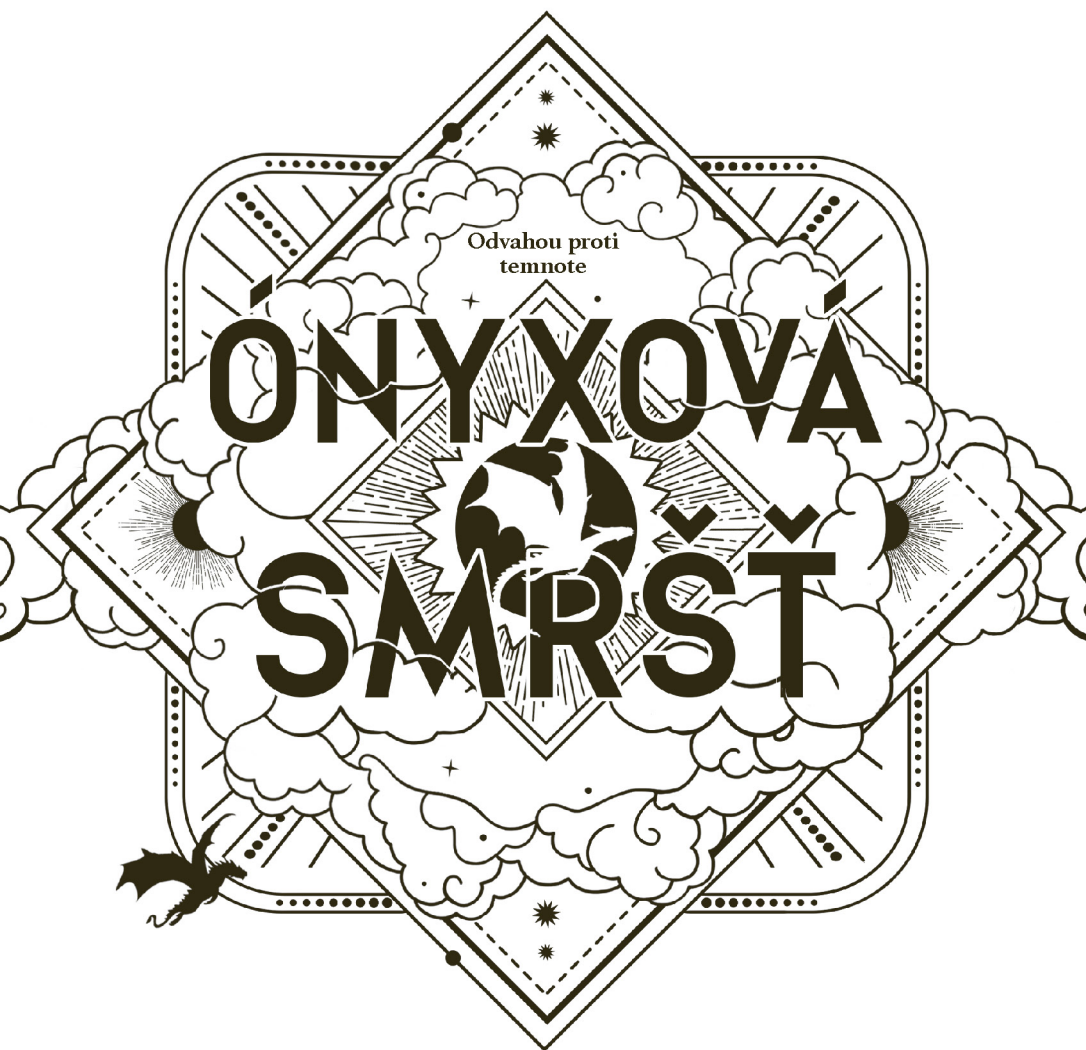

Najúspešnejšia autorka *New York Times*

REBECCA YARROS

ikar

REBECCA YARROS

Preložila Ivana Cingelová

IKAR

Rebecca Yarros
Onyx Storm

Copyright © 2025 by Yarros Ink, Inc.

All rights reserved, including the right to reproduce, distribute or transmit in any form or by any means. For information regarding subsidiary rights, please contact the Publisher.

This edition is published by arrangement with Alliance Rights
Agency c/o Entangled Publishing, LLC

Translation © 2025 by Ivana Cingelová
Cover design by Bree Archer and Elizabeth Turner Stokes
Cover stock art by Peratek/Shutterstock, Peratek/Shutterstock,
Romolo Tavani/Shutterstock, VRVIRUS/Shutterstock,
Peratek/Shutterstock, and Dmitri1ch/GettyImage
Interior art by Elizabeth Turner Stokes
Interior endpaper map art by Melanie Korte
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Onyx Storm (Red Tower Books is an imprint
of Entangled Publishing, LLC., 2025) preložila Ivana Cingelová.

Redigovala Nikola Kubaliaková.

Korigovala Lenka Mondočková.

Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2025

ako svoju 2 539. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán Jaroslav Vlček.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0311-8

*Pre všetkých neoblúbených,
všetkých, ktorých prichytia s knihou pod lavicou,
všetkých, ktorých nikam nepozývajú,
nezahŕňajú alebo nikde neprezentujú.
Berte kožené zbroj. Draci čakajú.*

MENO

ZVIAZANÝ

PEČAŤ/SPECIALIZÁCIA

(ak existuje)

VIOLET SORRENGAILOVÁ

TAIRN A ANDARNA

OVLÁDANIE BLESKOV

XADEN RIORSON

SGAEYL

OVLÁDANIE TIEŇOV,
ČÍTANIE ÚMYSLOV

DRUHÁ JEDNOTKA, PLAMENNÝ ODDIEL, ŠTVRTÉ KRÍDLO

IMOGEN CARDULOVÁ

GLANE

MAZANIE SPOMIENOK

QUINN HOLLISOVÁ

CRUTH

ASTRÁLNA PROJEKCIA

RHIANNON MATTHIASOVÁ

FEIRGE

PRESUN PREDMETOV

SAWYER HENRICK

SLISEAG

METALURGIA

RIDOC GAMLYN

AOTROM

OVLÁDANIE LADU

SLOANE MAIRIOVÁ

THOIRT

ČERPANIE

AARIC GRAYCASTLE

MOLVIC

NEZNÁMA

(AKA Cam Tauri)

AVALYN, BAYLOR A LYNX – PRVÁCI S NEZNÁMYMI PEČAŤAMI

CATRIONA CORDELLOVÁ

KIRALAIR

MANIPULÁCIA EMÓCIÍ

MAREN ZINA

DAJALAIR

BRAGEN, NEVE, TRAGER A KAI – GRYFSKÍ LETCI

SVETOVÍ VODCOVIA

KRÁL TAURI MÚDRY – KRÁL NAVARRE

HALDEN TAURI – DEDIČ NAVARRSKÉHO TRÓNU

KRÁLOVNÁ MARAYA – KRÁLOVNÁ POROMIELU

VIKOMT TECARUS – DEDIČ POROMIELSKÉHO TRÓNU

Ónyxová smršť je strhujúce fantastické dobrodružstvo odohrávajúce sa v brutálnom a súťaživom prostredí vojenskej školy pre dračích jazdcov. Obsahuje prvky ako vojna, boj zblízka, krv a krvavé scény, brutalita, ťažké zranenia, vražda, smrť, smrť zvierat, rehabilitácia po zranení, smútenie za mŕtvymi, otrava jedom, popáleniny, nebezpečné situácie, vulgarizmy a sex. Ak ste na niektorý z týchto elementov citliví, prosím, vezmite ich prítomnosť na vedomie a pripravte sa čeliť smršti...

*Nasledujúci text z navarrčiny do moderného jazyka verne
prepísala Jesinia Neilwartová, kurátorka Pisárskeho kvadrantu
Basgiathskej vojenskej akadémie. Všetky udalosti sú pravdivé
a mená boli zachované na pamiatku odvahy padlých.
Zverujeme ich duše Malekovi.*

*Za získanie Basgiathskej akadémie a bariér sme zaplatili mnohým,
medzi iným aj životom generálky Sorrengailovej. Musíme zmeniť
stratégiu. Spojenectvo s Poromielom, čo i len dočasné, je v najlepšom
záujme našej ríše.*

Z NÁJDENEJ KOREŠPONDENCIE MEDZI GENERÁLOM
AUGUSTINOM MELGRENOM A JEHO VELIČENSTVOM KRÁĽOM TAURIM

PROLÓG

Pre Maleka, kam ide? Ponáhľam sa cez tunely pod kvadrantom a snažím sa ho nasledovať, ibaže noc je ten najmocnejší tieň zo všetkých a Xaden s temnotou ľahko splynie. Keby ma nevedlo puto medzi našimi drakmi a sporadicky zhasínajúce magické svetlá, ani by mi nenapadlo, že sa skrýva niekde predou mnou.

Sužuje ma mrazivý strach a kráčam čoraz neistejšie. Keď sme večer po bitke, pri ktorej sme takmer prišli o Basgiathsku akadémiu, čakali na správy o zranenom Sawyerovi, nezdvíhal hlavu a strážili ho Bodhi a Garrick, no netuším, čo robí teraz. Ak niekto zazrie slabé jahodovo-červené kruhy okolo jeho dúhoviek, zatknú ho – a pravdepodobne popravia. Podľa toho, čo som čítala, v tomto štádiu vyblednú, no čo mohol pokladať za také dôležité, aby riskoval, že ho dovtedy uvidia?

Z jedinej logickej odpovede mi naskakujú zimomriavky, ktoré nemajú nič spoločné so studenou kamennou podlahou tunela pod mojimi ponožkami. Keď ma štuknutie zatvárajúcich sa dverí vytrhlo z nepokojného spánku, nestihla som si vziať čižmy ani brnenie.

„*Ani jeden neodpovedá,*“ prezradí mi Andarna a ja rázne otvorím dvere na krytý most, práve keď sa ich náprotivok na opačnej strane so štuknutím zavrie. Bol to on? „*Sgaeyl je stále... podráždená a z Tairna cítim hnev a žiaľ.*“

Pochopiteľné, vzhľadom na všetko, nad čím sa zatiaľ nemôžem zamýšľať, no nepraktické.

„*Mám požiadať Cuira alebo Chradha...*“ začne.

„*Nie. Všetci štyria si potrebujú pospať.*“ Ráno nepochybne vyrazíme pátrať po zvyšných veninách. Kráčam po dlhom mrazivom moste čoraz neistejšie a pri pohľade na svet za oknami sa zarazím. Deň bol dostatočne teplý, aby prišla búrka, no roklinu medzi kvadrantom a hlavnou časťou akadémie halí hustý závoj padajúceho snehu. V hrudi ma zabolí a hrozí, že ma v bolestivo opuchnutých očiach zaštiepe ďalšia vlna zdanlivo nekonečných sĺz.

„*Snežiť začalo zhruba pred hodinou,*“ prezradí Andarna nežne.

Teplota vytrvalo klesá, odkedy pred pár hodinami... *Nemyslí na to.* Rozochvene sa nadýchne, všetky neúnosné pocity vtisnám do praktickej, mentálne ohňovzdornej škatuľky a zastrčím niekam do hlbín mysle.

Mamu už nezachránim, no nech sa prepadnem, ak dopustím, aby sa niečo stalo Xadenovi.

„*Môžeš za ňou smútiť,*“ pripomenie mi Andarna. Otvorím dvere do Liečiteľského kvadrantu a vojdem do preplnenej chodby. Steny kamenného tunela lemujú zranení v uniformách všetkých farieb a cez dvere do ošetrovne pobejú liečiteľia.

„*Keby som sa utápala v žiali, vždy keď niekto zomrie, nerobila by som nič iné.*“ To ma naučilo posledných osemnásť mesiacov. Miniem skupinu očividne opitých kadetov z pechoty, prejdem cez rozšírenú ošetrovňu a pátram po šmuhe temnoty. Boje túto časť akadémie nezasiahli, no aj tak páchne sírou a popolom.

„*Nech pamiatka na tvoju matku žije večne! Na generálku Sorren-gailovú, plameň Basgiathu!*“ zvolá nejaký tretiak, mne sa však ešte viac skrúti žalúdok a napredujem bez odpovede.

Dorazím k rohu, zahnem zaň a všimnem si, že pravú stenu halí tmavá machuľa.

Vzápätí sa na jej mieste zjaví schodisko do vypočúvacej cely a dvaja omámení strážnici. Tiene sklznú dole schodmi.

Doriti. Inokedy ma teší, že sa nemýlim, ale dúfala som, že dnes bude pravda inde. V duchu sa pokúsím spojiť so Xadenom, no narážim na hrubú stenu mrazivého ónyxu.

Musím prejsť okolo tých strážnikov. Čo by urobila Mira?

„*Už by toho tvojho poručíka dávno sebaisto zabila,*“ poznamená Andarna. „*Tvoja sestra je ten typ jazdkyne, ktorý najprv koná a až potom sa pýta.*“

„*Nepomáhaš mi.*“ Hrozí, že znova uvidím tú trošku jedla, ktorú som zjedla na večeru. Andarna má pravdu. Ak Mira zistí, že Xaden načerpal moc zo zeme, zabije ho, bez ohľadu na to, za akých okolností to spravil. Ale sebaistota? To nie je zlý nápad. Zatvárim sa tak arogantne, ako len dokážem, vypnem hrud', zdvihnem bradu a vykročím k strážnikom. Modlím sa, aby som vyzerala pokojnejšie, než ako sa cítim. „Potrebujem sa porozprávať s väzňom.“

Muži pozerú na seba a ten vyšší naľavo si odkasle. „Melgren naria-dil, aby sme dole schodmi nikoho nepúšťali.“

„Povedz,“ nakloním hlavu a prekrížim si ruky, akoby som bola obvešaná všetkými svojimi dýkami... alebo aspoň mala obuté topánky, „čo by si robil, keby ťa od muža, ktorý je priamo zodpovedný za smrť tvojej matky, delilo jedno schodisko?“

Nižší strážnik sklopí zrak a zbadám reznú ranu pod jeho uchom.

„Podľa rozkazov...“ začne ten vyšší. Pohľad mu padne na koniec môjho spánkom rozstrapateného vrkoča.

„Je za zamknutými dverami,“ preruším ho. „Chcem od teba, aby si na päť minút privrel očko, nie aby si mi dal kľúč.“ Významne pozriem na krúžok s kľúčmi na jeho zakrvavenom opasku. „Keby za zaistenie obranného systému pre celé kráľovstvo zaplatila životom tvoja matka, ubezpečujem ťa, že by som ti tú láskavosť urobila.“

Vysoký strážnik zbledne.

„Goverson,“ zašepká ten nižší. „Hovoríš s vládkyňou bleskov.“

Goverson zavrčí a zatne ruky pri bokoch. „Desať minút,“ vyhlási. „Päť pre tvoju matku a päť pre teba. Vieme, kto nás dnes zachránil.“ Hlavou ukáže na schodisko.

Nevie to. Nikto z nich si neuvedomuje, čo Xaden obetoval, aby zabil mudrca... ich generála.

„Ďakujem.“ Vykročím po schodoch, kolená sa mi chvejú, ignorujem dráždivý pach mokrej zeminy, ktorý nahľodáva môj pokoj. „*Nemôžem uveriť, že siel sem dole.*“

„*Pravdepodobne hľadá informácie,*“ podotkne Andarna. „*Nemôžem ho viniť za chuť zistiť, čo je zač.*“ Túžba v jej hlase ma prekvapí na niekoľkých úrovniach.

„*Nie je bezduchý venin. Stále je Xaden. Môj Xaden,*“ odseknem. Odmietam sa vzdáť toho jediného, čím som si na tejto tichej ceste dole schodmi istá.

„*Vieš, čo s tebou čerpanie moci zo zeme spraví,*“ varuje ma.

Viem? Áno. Prijímam to? V žiadnom prípade. „*Keby to už vôbec nebol on, mal dnes večer nejednu príležitosť vysať ma, hlavne keď som spala. Namiesto toho sa postaral, aby sme boli v bezpečí, a niekoľko hodín pri mne sedel, hoci tým riskoval odhalenie. Moc zo zeme načerpal raz. Určite tú... prasklinu na jeho duši dokážeme opraviť.*“ To je všetko, čo som ochotná priznať. „*Už viem, čo si o tom myslí Tairn, a nemám chuť hádať sa s vami oboma, takže, prosím, pre lásku Amari-nu, stoj na mojej strane.*“

Naše puto sa zaligoce. „*Dobre.*“

„*Naozaj?*“ Zastanem na schodoch a chytím sa steny, aby som nepadla.

„*Nevieš o mne nič viac ako o ňom, a napriek tomu mi veríš,*“ podotkne. „*Nezmením sa na ďalšieho protivníka, ktorý sa ti postaví do cesty.*“

Och, bohom vďaka. Jej slová mi preniknú až do špiku kostí a od úľavy zvesím hlavu. Neuvedomila som si, ako veľmi som ich potrebovala počuť, až kým ich nevyslovila. „*Ďakujem. A máš absolútne právo vedieť, odkiaľ pochádzaš, ale nepochybujem o tom, kým si.*“ Opäť sa vydám dole, tentoraz sebaisto. „*Rozhodnutie nájsť svoju rodinu by malo byť iba na tebe a bojím sa, že Melgren...*“

„*Počas bitky som spálila venina,*“ preruší ma tak rýchlo, až sa jej slová zlejú dohromady.

„*No... áno.*“ Cestou po točitom schodisku k vypočúvacej cele zvráštím obočie. Andarnin príchod a to, ako jej šupiny zmenili farbu, ma až príliš šokovali, aby som sa zamýšľala nad spáleným temným vládcom. Pokiaľ viem, nikdy sa nám žiadneho z nich nepodarilo upáliť. Ani Tairn sa k tomu nevyjadril.

„*Premýšľala som nad tým celú noc. Mágiu vnímam v každej farbe inak. Možno som tým toho venina ovplyvnila, oslabila ho dostatočne, aby mu popukala pokožka.*“ Spomalí a jednotlivé slová artikuluje, ale výsledok neznie oveľa lepšie.

„*Tým by sa mohlo... všetko zmeniť.*“ Zdola sa ozvú tlmené hlasy a pridám do kroku. „*Rozhodne by sme sa nad tým mali neskôr zamyslieť.*“ Niežeby som bola ochotná riskovať Andarnin život rozhlasovaním, že by mohla byť našou najnovšou zbraňou, predovšetkým vzhľadom na klebety o spojení s Poromielom, ktoré sa už šíria. Čo by bolo ešte horšie, ako keby ju naši velitelia vystavili nebezpečenstvu? Keby sa o to pokúšali velitelia z celého Kontinentu.

„Môžeš sa vzpierať, koľko len chceš, ale tá moc, čo jej prúdi žilami?“ Blížim sa k posledným zákrutám a Jackov výsmech počujem čoraz jasnejšie. „Naši nadriadení ju nechcú bezdôvodne. Chceš malú bratskú radu? Drž hubu a krok a nájdi si do postele niekoho iného. To tvoje neslávne známe sebaovládanie je v jej blízkosti dosť biedne...“

„To nikdy neurobím,“ odsekne Xaden vražedne ľadovo.

Srdce sa mi rozbúši a zastanem tesne pred poslednou zákrutou na schodisku, mimo dohľad. Jack hovorí o mne.

„Ani ty si nebudeš môcť určiť, čo stratíš ako prvé, Riorson.“ Jack sa zasmeje. „No ak mám vraviť z vlastnej skúsenosti, ovládať sa prestaneš rýchlo. Len sa na seba pozri, pred chvíľou si sa nasýtil priamo zo zdroja. A už si tu dole a zúfalo hľadáš liek. Stačí sa raz pozabudnúť a potom... Povedzme, že tie strieborné vlasy, ktorými si taký posadnutý, osivejú ako zvyšok jej tela, a tvoje chabé novické kruhy v očiach nezmiznú po pár dňoch – ostanú ti navždy.“

„To nedopustím.“ Xaden tie slová vypluje.

„Mohol by si ju priviesť sám.“ Retaze zahrkocú. „Alebo by si ma mohol pustiť a spravíme to spolu. Ktovie, možno ju nechajú žiť, len aby ťa mohli držať na uzde, kým sa nezmeníš na asima a nezabudneš na ňu.“

„Chod' doriti.“

Zatnem ruky do pästí. Jack vie, že Xaden si vzal moc zo zeme. Prezradí to prvému človeku, ktorý ho príde vypočúvať, a Xadenu zadržia. Dvojica sa len pár metrov odo mňa začne hádať a ich slová zaniknú vo víre mojich myšlienok. Bohovia, nemôžem Xadenu takto stratiť...

Nemôžem. Nestratím ho. Odmietam ho stratiť, odmietam, aby on stratil seba samého.

Opantáva ma strach, no ja ho udusím, odrežem ho od vzduchu, aby sa nemohol nadýchnuť a rásť. Ak sa vo mne skrýva niečo ešte silnejšie ako moja moc, je to odhodlanie, s ktorým vystriem chrbát.

Xaden je môj. Moje srdce, moja duša, moje všetko. Vzal si moc zo zeme, aby ma zachránil, a ja prehľadám celý svet, až kým nenájdem spôsob, ako zachrániť jeho. Možno si budem musieť vymôcť od Tecarusa prístup ku všetkým knihám na celom prekliatom Kontinente alebo veninov jedného po druhom zaujímať a vypočúvať, ale ten liek nájdem.

„Nájdeme ho spolu,“ sľúbi mi Andarna. „Najprv skúsime, čo máme k dispozícii, ale ak mám pravdu a naozaj som pri menení šupín nejako

ovplyvnila toho venina, tak by zvyšok môjho druhu mal vedieť, ako tú taktiku vyžiť. Ako zmeniť aj jeho. Ako ho vyliečiť.“

Z predstavy, že by to šlo a čo by nás to stálo, mi zamrie dych. „Aj keby si mala pravdu, odmietam ťa použiť ako...“

„Chcem nájsť svoju rodinu. Obe vieme, že len čo sa vaše veliteľstvo dozvie, čo som zač, dostaneme rozkaz nájsť môj druh. Spravme to po svojom a pre seba,“ vyhlási rázne. „Skúsme všetko, čo by mohlo viesť k lieku.“

Má pravdu. „Možno pri tom budeme musieť porušiť pár zákonov.“

„Na drakov sa ľudské zákony nevzťahujú,“ odsekne skoro ako Tairn. „A keďže sme zviazané a ty si Tairnova jazdkyňa, nevzťahujú sa ani na teba.“

„Tvrdohlavá adolescentka,“ zamrmlm. Hlavou mi preletí poltucta plánov, polovica uskutočniteľných. Som síce ich jazdkyňa, no za niektoré zločiny by ma stále mohli popraviť... spolu so všetkými, ktorým by som verila a požiadala ich o pomoc. Napokon prikývnem, som s tým rizikom zmierená, aspoň čo sa týka mňa.

„Bude to znamenať ďalšie tajomstvá,“ varuje ma Andarna.

„Iba tie, ktorými budem chrániť Xadena.“ Čo momentálne znamená, že budem musieť Jackovi zabrániť vyzradiť obsah tohto rozhovoru bez toho, aby som ho zabila, pretože vyšetovanie smrti nášho jediného väzňa si nemôžeme dovoliť.

„Určite nemám požiadať Cuira alebo Chradha...“

„Nie.“ Vykročím dole. Poznám len jedného človeka okrem Bodhiho a Garricka, ktorému verím, že dá Xadenovo dobro na prvé miesto, jediného ďalšieho človeka, ktorému môžem vyjaviť celú pravdu. „Povedz Glane, že potrebujem Imogen.“

*Dnes nezomriem.
Zachránim ho.*

DODATOK VIOLET SORRENGAILOVEJ
DO BRENNANOVÝCH ZÁPISKOV

PRVÁ KAPITOLA

O dva týždne

Lietanie v januári by malo byť proti Kódexu. Ženieme sa cez snehové poryvy nad horami pri Basgiathskej akadémii a v kvílivej búrke s neustále zahmlenými okuliarmi nič nevidím. Dúfam, že to najhoršie už máme takmer za sebou, a rukami v rukaviciach zvieram držadlá na sedle.

„Zomrieť dnes by bolo nepraktické,“ podotknem cez mentálne spojenie s Tairnom a Andarnou. „Alebo sa mi snažíš prekaziť populďňajšie stretnutie so Senariom?“ Čakala som na rozkaz v podobe pozvánky na predstúpenie pred kráľovu radu viac než týždeň, no keďže v areáli školy už štvrtý deň prebiehajú bezprecedentné mierové rozhovory, zdržanie je pochopiteľné. Poromiel verejne vyhlásil, že ak nedospejeme k dohode, vyslanci na siedmy deň odídu a situácia nevyzerá dobre. Neostáva mi iné, než dúfať, že keď tam dorazím, rada nebude v zlej nálade.

„Chceš ísť na stretnutie? Tak tentoraz nespadni,“ odvrkne Tairn.

„Ešte raz a naposledy, nespadla som,“ namietnem. „Skočila som pomôcť Sawyerovi...“

„Nepripomínaj mi to.“

„Nemôžeš mi zakazovať lietať na hliadky,“ preruší ho Andarna z tepla a bezpečia Údolia.

„Nie je to bezpečné,“ pripomenie jej hádam už po stý raz Tairn. „Počasie bokom, nelietame pre zábavu, ale prenasledujeme veninov.“

„*Nemala by si teraz lietať,*“ súhlasím. Hľadám Ridoca a Aotroma, no vidím len biele steny. Znervózniem. Ako máme v tejto chumelici vidieť terén alebo čo i len členov vlastnej jednotky, niečo ešte zazrieť veninov desiatky metrov pod nami? Nepamätám si nemilosrdnejšie búrky ako tie, čo posledné dva týždne sužujú vojenskú akadémiu, no bez...

Mama. Žiaľ mi zaborí do hrude pazúry ostré ako britvy a nastavím líca štípajúcemu snehu, sústredím sa na čokoľvek iné, len aby som neprestala dýchať, neprestala žiť ďalej. Oplačem ju neskôr, jednoducho neskôr.

„*Je to iba krátka hliadka,*“ vytrhne ma zo zamyslenia Andarnino sťažovanie. „*Potrebujem cvičiť. Kto vie, na aké počasie narazíme pri hľadaní môjho druhu?*“

Ukázalo sa, že „*krátke hliadky*“ sú smrteľne nebezpečné a nemienim na nich overovať Andarninu teóriu o spaľovaní veninov. Medzi bariérami majú obmedzené schopnosti, no aj tak sú na bojisku vražední. Tí, ktorí po bitke neušli, využili moment prekvapenia a na zoznam padlých pribudlo niekoľko ďalších mien. Prvé krídlo, tretie krídlo aj náš pazúrový oddiel utrpeli straty.

„*Tak si cvič rovnomerné rozptyľovanie mágie, aby si si pri lete zahriala všetky končatiny, pretože tvoje krídla váhu ľadu nezvládnu,*“ zavŕčí Tairn v padajúcom snehu.

„*Tvoje krídla váhu ľadu nezvládnu,*“ napodobní ho Andarna posmešne. „*A predsa zázračne unesú váhu tvojho ega.*“

„*Chod si nájsť ovcu a nechaj dospelých pracovať.*“ Tairnove svaly sa zavlňia známym spôsobom, ja sa predkloním tak, ako mi sedlo dovolí, a pripravím sa na strmhlavý let.

Tairn prudko stiahne krídla a vrhneme sa dole. Žalúdok mi vyletí až do krku, zimná letecká kapučňa veje vo vetre za mnou, do skrehnutých stehien sa mi zabárajú kožené remene sedla a modlím sa k Zihnalovi, aby sme priamo pod sebou nemali vrchol hory.

Tairn sa vyrovná a môj žalúdok sa upokojí. Okuliare si posuniem na čelo, rýchlo zažmurkám a pozriem doprava. Búrka nie je v tejto nadmorskej výške taká silná a viditeľnosť sa zlepšila dostatočne, aby som dovidela na skalnaté hrebene nad letovým poľom.

„*Čisté.*“ Vietor a sneh, ktorý viac než vločky pripomína drobné ľadové strely, mi do očí naženú slzy. Utriem sklá semišovými končekmi rukavíc a znova si okuliare stiahnem na oči.

„*Súhlasím. Len čo nám to potvrdia aj Feirge a Cruth, tak dnes končíme,*“ zašomre.

„*Tváriš sa, akoby tri dni bez spozorovania nepriateľov boli niečo zlé.*“ Možno sme naozaj chytili a zabili všetkých. My kadeti sme v oblasti okolo akadémie zabili tridsaťjeden veninov, zatiaľ čo naši profesori pracujú na vyčistení zvyšku provincie. Bolo by ich tridsaťdva, keby si niekto uvedomil, že jeden z nich žije medzi nami – aj keď sedemnásť z tých zabítí má na konte on.

„*Nenechám sa učičikať tichom...*“ Nad nami hlasno zaduní vietor a Tairn prudko zdvihne hlavu. Okamžite nasledujem jeho pohľad.

Och, nie.

Nebol to vietor. Boli to krídla.

Zrazu vidím iba Aotromove pazúry a srdce mi zachváti panika. Aotrom klesá priamo na nás.

„*Tairn!*“ vykriknem, no on už bočí doľava, preč z Aotromovej dráhy.

Svet sa roztočí, nebo a zem si dvakrát vymenia miesto v závratnom tanci a potom Tairn s nepríjemným zapraskaním vystrie krídla. Dvojcentimetrová vrstva ľadu na ich prednom okraji praskne a niekoľko kusov odpadne.

Zhlboka, no roztrasene sa nadýchnem. Tairn s vypätím všetkých síl máva krídlami, za pár sekúnd stúpne o desiatky metrov a vystrelí priamo k hnedému mečochvostému zviazanému s Ridocom.

Na okamih ma zaplavia Tairnove emócie a vzduch v pľúcach mi zahorí od zlosti, potom sa obožením mentálnymi štítmí a utlmím väčšinu z toho, čo ku mne cez naše puto prúdi.

„*Nie!*“ zakričím do vetra, keď dorazíme k Aotromovmu ľavému boku, no ako to už býva, Tairn si robí po svojom a zacvakne čeluste len pár centimetrov od jeho hlavy. „Očividne to bola nehoda!“ Kto by sme mohli predísť, keby spolu draci komunikovali.

Tairn po ňom ešte raz varovne rafne, menší hnedý mečochvostý drak zaškrieka a poddajne odhalí krk.

Ridoc pozrie cez závoj snehu na mňa a zdvihne ruky, no pochybujem, že zbadá moje ospravedlňujúce pokrčenie plecami. Aotrom klesne a zamieri na juh k letovému poľu.

Feirge a Rhi nás zrejme už čakajú dole.

„*Naozaj to bolo nutné?*“ Spustím štíty a puto s Tairnom a Andarou ma zaplaví v plnej sile, no ligotavá cestička ku Xadenovi je stále zatarasená, stlmená na ozvenu toho, čo nás spája bežne. Strata nášho

nepretržitého spojenia je hrozná, ale Xaden si dostatočne nedôveruje – seba alebo tomu, o čom si myslí, že sa stane –, aby bol so mnou v ustavičnom kontakte.

„Áno,“ vyhlási Tairn, akoby jednoslovná odpoveď stačila.

„Si takmer dvakrát taký ako on a očividne to bola nehoda,“ zopakujem počas prudkého klesania k letovému poľu. Nepretržité druhácke a tretiacke hliadky vydupali do snehu na dne hranatého kaňonu blatové cestičky.

„Bolo to nedbanlivé a dvadsaťdvaročný drak by mal vedieť, že sa od nás nemá odrezať iba preto, že sa háda so svojím jazdcom,“ zašomre Tairn, no jeho hnev chladne. Aotrom pristane pri Rhinej zelenej dýkochvostej dračici Feirge.

Tairnove nohy s pazúrmí dopadnú na zamrznutú zem naľavo od Aotroma a mne sa od trhnutia pri náhlom pristátí rozvibrujú všetky kosti v tele, akoby niekto udel na zvon. Chrbticu mi zachváti bolesť, no väčšinu schytajú kríže. Najhoršiu časť predýcham, zvyšok prijmem a viac neriešim. „To teda bolo hladké pristátie.“ Okuliare si trhnutím zdvihnem na čelo.

„Nabudúce lietaj ty.“ Otrásie sa ako mokrý pes a ja si zakryjem tvár pred ľadom a snehom, ktoré mu odlietajú zo šupín.

Keď znehybnie, šklbнем koženým popruhom sedla, no v pracke sa zachytia odfláknuté zubaté stehy, ktorými som remeň po bitke zošila, a jeden z nich praskne. „Došlaka. Keby si mi dovolil, aby som ho dala opraviť Xadenovi, nestalo by sa to.“ Donútim sa vstať zo sedla, ignorujem bolestivé námietky skrehnutých kĺbov a vydám sa popri zľadovatených bodcoch a šupinách, ktoré poznám ako vlastnú dlaň.

„Nebol to Temný, kto ho prerezal,“ podotkne Tairn.

„Prestaň ho tak volať.“ Podlomí sa mi koleno, rýchlo vystriem ruky, aby som udržala rovnováhu, a cestou k Tairnovu plecu preklínam svoje kĺby. Uboľené koleno je po hodine v sedle v týchto teplotách nič; mám šťastie, že mám stále funkčné bedrové kĺby.

„Prestaň popierať pravdu.“ Tairn zdôrazní každé slovo nepríjemného rozkazu, zatiaľ čo obídem kus ľadu a pripravím sa na cestu dole. „Jeho duša mu viac nepatrí.“

„Teraz trochu preháňaš.“ Nemám chuť znovu sa hádať. „Jeho oči už vyzerajú ako predtým...“

„Moc ako táto je návyková. Uvedomuješ si to, inak by si sa netvánila, že v noci spávaš.“ Vykrúti krk ako had a uprie na mňa zlaté oči.

„*Spávam.*“ Nie je to celkom lož, ale jednoznačne nastal čas zmeniť tému. „*Donútil si ma opraviť si to sedlo, aby si mi dal príučku?*“ Môj zadok pri sklzávaní po Tairnovej nohe namieta voči každej jednej šupine a pristane v štvrtmetrovej kope čerstvo napadnutého snehu. „*Alebo preto, že viac nechceš zverovať moje vybavenie Xadenovi?*“

„*Áno.*“ Tairn zdvihne hlavu vysoko nad svoju, vyšľahne si na krídlo prúd ohňa a roztopí zvyšný ľad. Náhla pálava bolestivo kontrastuje s mojou telesnou teplotou a odvrátim sa od nej.

„*Tairn...*“ Hľadám správne slová a pozriem sa naňho. „*Musím pred tým stretnutím vedieť, čo si myslíš. Či už s tým Empyreum súhlasíš alebo nie, bez teba nič z toho nedokážem.*“

„*Pýtaš sa, či ti schvaľujem nespočetné množstvo spôsobov, ktorými sa plánuješ zahrávať so smrťou, aby si vyliečila niekoho, komu niet pomoci?*“ Znova otočí hlavu ku mne.

V pute s Andarnou zapraská napätie.

„*Nie je...*“ Tento konkrétny argument sa rozhodnem nekomentovať, pretože vo zvyšku má pravdu. „*V podstate áno.*“

Z hĺbky hrude mu vyrazí zavrčanie. „*Lietam bez zahrievania krídel, pretože sa pripravujem na dlhšie lety s ťažším nákladom. Odpovedá ti to na tvoju otázku?*“

Myslí tým Andarnu. Spomedzi pier mi vyletí výdych plný úľavy. „*Ďakujem.*“

Z Tairnových nozdier sa vyvalia oblaky pary. „*Nezamietaš si však moju neochvejnú podporu teba, mojej družky a Andarny za akýkoľvek prejav viery v neho.*“ Zdvihne hlavu, čím naznačí koniec rozhovoru.

„*Rozumiem.*“ Unavene vykročím k udupanej cestičke, kde čakajú Rhi a Quinn. Ridoc napravo odo mňa obíde Tairna širokým oblúkom. Takmer meravými prstami, ešte stále v rukavici, horko-ťažko rozopnem tri gombíky na boku zimnej leteckej kapucne a pred príchodom k ostatným si látku s kožušínovou podšívkou stiahnem z nosa a úst. „*Na hliadke všetko v poriadku?*“

Rhi a Quinn vyzerajú skrehnuto, no vďaka bohom nezranene.

„*Všetko je... znepokojivo bežné. Nevideli sme nič mimoriadne. Aj zo spálených wyvernov je stále iba kopa popola a kostí.*“ Rhi si odlepí hrudku snehu z podšívky kapucne a znova si ju natiahne na čierne vrkoče, siahajúce jej po plecيا.

„*Posledných desať minút sme nič nevideli.*“ Ridoc si prehrabne vlasy a z hnedých líc mu opadajú neroztopené snehové vločky.

„Ty vieš aspoň ovládať ľad.“ Ukážem na jeho neférove nezasneženú tvár.

Quinn si stiahne svetlé kučery do jednoduchého uzla. „Mohla by si sa zahriať používaním moci.“

„Nebudem to riskovať, keď nevidím, čo triafam.“ Predovšetkým preto, že v bitke som prišla o svoj jediný usmerňovač. Pozriem na Ridoca, za ktorým práve vyráža na hliadku rad drakov z nášho chvostového oddielu. „Prečo ste sa vlastne s Aotromom pohádali?“

„Prepáč.“ Ridoc sa zaškľabí a stíši hlas. „Chce sa vrátiť domov – do Aretie. Vraví, že by sme mohli začať s pátraním po siedmom druhu aj odtiaľ.“

Rhi prikývne a Quinn zovrie pery do úzkej čiariočky.

„Hej, chápem,“ odvetím – mnoho drakov si myslí to isté. Nie sme tu práve vítaní. Po jednote medzi navarrskými a aretskými jazdcami nebolo pár hodín po bitke ani stopy. „Ale spojenectvo na záchranu poromielskych civilistov uzavrieme len vtedy, ak tu ostaneme. Aspoň dočasne.“

Nehovoriac o tom, že aj Xaden nástojí, aby sme tu ostali.

„Pretože tá navarrské bariéry chránia aj pred ním.“ Keď tú poznámku ignorujem, Tairn vychrlí ďalší prúd ohňa, zahreje si ľavé krídlo, prikrčí sa a vystrelí k oblohe za ostatnými drakmi.

Prejdeme tunelom popod horami medzi cvičiskom a akadémiou na takmer prázdny dvor. Sneh pokrýva strechu krídla so spálňami, rotundu spájajúcu budovy kvadrantu, aj všetko ostatné, s výnimkou najjužnejšej strechy akademického krídla naľavo od nás, kde na najvyššej veži planie Malekov oheň a pohlcuje vlastníctvo našich mŕtvych, tak ako sa patrí.

Možno ma boh mŕtvych preklaje za to, že som si nechala matkine osobné denníky, no mám preňho v zálohe pár ostrých slov, ak sa niekedy stretneme.

„Hlásenie,“ prikáže Aura Beinhavenová z pódia naľavo od nás, kde stojí spolu s Ewanom Faberom – územčistým veliteľom zvyšku navarrského štvrtého krídla s kyslou tvárou.

„Och, ako dobre, že ste sa všetci vrátili.“ Ewanovi z hlasu srší sarkazmus. Prekríži si ruky, na široké plecía mu padá sneh. „Veľmi sme sa o vás báli.“

„Keď sme odchádzali, ten magor viedol jednotku v pazúrovom oddiele,“ zamrmle Ridoc.

„Dnes ráno nič nové,“ odvetí Rhiannon a Aura prikývne, no neobťažuje sa niečo povedať. „Nejaké správy z frontu?“

Znervózniem. Nedostatok informácií je mučivý.

„Nič, o čo by som sa chcela podeliť s bandou dezertérov,“ odsekne Aura.

Och, nech ide doriti.

„Bandou dezertérov, ktorá vám zachránila zadky!“ Quinn jej ukáže prostredník a s čižmami vrždiacimi na zasneženom štrku vykročíme ďalej. „Navarrskí jazdci, aretskí jazdci... Takto nemôžeme fungovať,“ zamrmle našej skupine. „Ak neprijmú nás, letci nemajú šancu.“

Súhlasne prikývnm. Mira na tomto konkrétnom probléme pracuje – niežeby o tom veliteľstvo vedelo alebo nám dovolilo využiť čokoľvek, čo zistí, aj keby to zachránilo rokovania. Banda namyslených hajzlov.

„Deverová a Kaori sa každým dňom vrátia. Zavedú poriadnu veliteľskú štruktúru, len čo šľachtici spíšu zmluvu, ktorou nás s trochou šťastia omilostia za odchod.“ Rhi nakloní hlavu a z rotundy pred nami vyjde Imogen. Ružové vlasy sa jej cestou dole kamennými schodmi obtierajú o líčne kosti. „Cardulová, nebola si na hliadke.“

„Veliteľ Tavis ma poslal inam,“ bez váhania vysvetlí Imogen cestou k nám. Pozrie sa na mňa. „Sorrengailová, na slovíčko.“

Prikývnm. Strážila Xadena.

„Postaraj sa, aby sa to zajtra nezopakovalo.“ Rhi aj s ostatnými obíde Imogen, potom zastane v polovici schodiska a obzrie sa, zatiaľ čo zvyšok kráča dnu. „Počkať. Nevracia sa dnes Mira?“

„Zajtra.“ Okolo krku sa mi sťahuje mašlička nervozity. Vymyslieť plán je jedna vec, uskutočniť ho druhá, predovšetkým, ak hrozí, že by sa z mojich blízkych jeho následkom stali zradcovia... znova.

„Skúsime všetko,“ pripomenie mi Andarna.

„Skúsime všetko,“ zopakujem ako mantru a vystriem sa.

„Dobre.“ Rhi sa na tvári pomaly zjaví úsmev. „Keď skončíte, nájdeš nás v ošetrovni,“ sľúbi a vyjde k rotunde.

„Povedala si druhákom, čo plánuje Mira?“ zašepká Imogen s výrazným obviňujúcim podtónom.

„Iba jazdcom,“ odvetím rovnako ticho. „Ak prichytia nás, bude z toho zrada, ale ak prichytia letcov...“

„Bude z toho vojna,“ dopovie Imogen.

„Ridoc, zmrazil si dvere?“ zakričí Rhi na vrchnom schode a celou váhou sa do nich zaprie. Napokon prejde ich náprotivkom naľavo. „Vráť sa sem a okamžite s tým niečo sprav!“

„Hej. Lepším ľuďom si to prezradiť nemohla.“ Imogen si pošúcha koreň nosa a z rotundy sa ozve Ridocov hysterický smiech. „Mám vás štyroch plné zuby. Bude to zázrak, ak sa nám to podarí bez toho, aby nás popravili.“

„Nemusíš sa k nám pridávať.“ Zahľadím sa na ňu tak uprene, ako by mi to pred osemnástimi mesiacmi ani nenapadlo. „Poradím si s tvojou pomocou aj bez nej.“

„Dnes si nejaká nabrúsená.“ Zdvihne kútik úst. „Pokož. Ak Mira vymyslí plán, idem do toho s vami.“

„Mira nevie zlyhávať.“

„Všimla som si.“ Do tváří nám zaveje sneh a Imogen stvrdne pohľad. „Len, prosím, nehovor, že si sa s tou vašou šibnutou štvoricou podelila o všetky dôvody, prečo to robíme.“

„Samozrejme, že nie.“ Rukavice strčím do vrečka. „Stále je na mňa našťavaný, pretože som tým ‚zaťažila‘ teba.“

„Tak by mal prestať robiť kraviny, ktoré potom treba zatajovať.“ Pošúcha si skrehnuté ruky a vykročí za mnou po schodoch. „Pozri, chcela som ťa zastihnúť osamote, pretože sme sa s Garrickom a Bodhim rozprávali...“

„Bezo mňa?“ Chrbát mi zmeravie.

„O tebe,“ ujasní bez stopy kajúcnosti.

„Ešte lepšie.“ Dorazím k dverám.

„Rozhodli sme sa, že musíš prehodnotiť spoločné spávanie.“

Zovriem kľučku a zvažujem, že Imogen vrazím dverami do tváre. „Ja som sa rozhodla poslať vás doriti. Neobrátim sa mu chrbtom. Neublížil mi, ani keď sa prestal ovládať. Nikdy mi neublíži.“

„Vravela som im, že to povieš, ale nebuď prekvapená, ak to aj tak vytiahnu. Dobré vedieť, že aspoň ty si stále predvídateľná, aj keď Riorson už nie je.“

„Ako bol na tom dnes ráno?“ Pri vstupe do prázdnej rotundy mi tvár ovanie teplo a zhodím kapucňu. Bez vyučovania, nástupu či akéhokoľvek zdania poriadku je akademické krídlo prakticky vyľudnené, no spoločenské priestory a veľká sieň sú plné stratených, ustráchaných, nervózných kadetov, ktorí dúfajú, že prežijú najbližšiu hliadku, a chcú si na niekom vybiť zlosť. Všetci do jedného by sme vraždili za hodinu správ z bojiska.

„Je nevrlý a tvrdohlavý ako vždy,“ odvetí Imogen po vstupe do spálne, no stíchne, len čo sa priblížime ku skupine zazerajúcich

druhákov z prvého krídla. Je medzi nimi aj Caroline Ashtonová, čo znamená, že prešla previerkou pravdovravcov. Našťastie pre nás, schoďdy dole do Liečiteľského kvadrantu sú prázdne. „Zvažuješ, že mu prezradíš, čo plánujeme?“

„Uvedomuje si, že nás pošlú hľadať Andarnin druh. A zvyšok? Nechce vedieť.“ Pri tuneloch kývnem na pozdrav dvojici blížiacich sa aretských jazdcov z tretieho krídla, no pokračujem, až keď odídeme z ich dosluchu. „Bojí sa, aby cez neho náhodou niečo neuniklo – čo je absurdné, ale rešpektujem jeho priania.“

„Nemôžem sa dočkať, až zistí, že vedieš vlastné povstanie.“ Cestou po krytom moste do Liečiteľského kvadrantu sa na mňa uskrnie.

„Nie je to povstanie a... nič nevediem.“ Xaden, Dain, Rhi – to sú vodcovia. Inšpirujú ostatných a ide im o dobro skupiny. Ja iba robím, čo treba spraviť, aby som zachránila Xadenu.

„Ani tú misiu na nájdenie Andarninho druhu?“ Rozrazí dvere do Liečiteľského kvadrantu a ja ju nasledujem.

„To je niečo iné a v podstate ju nevediem, len vyberám jej veliteľa. Dúfam.“ Zahľadím sa na plný tunel, na ticho spiacich pacientov prevažne v modrých uniformách pechoty, a zbadám skupinu pisárov s kapucňami na hlavách, ktorá sa medzi nimi pohybuje a nepochybne stále pracuje na vytvorení verného záznamu bitky. „Znie to rovnako, ale nie je to tak.“

„Jasné.“ Z toho slova srší sarkazmus. „Povedala som, čo som chcela, takže rozhovor sa skončil. Daj mi vedieť, keď sa Mira vráti.“ Vykročí k hlavnej časti školy. „Pozdravuj odo mňa Sawyera a veľa šťastia popoludní!“

„Vďaka,“ zavolám za ňou, potom sa otočím k ošetrovni. Pri prechádzaní cez dvojité dvere mi do nosa udrie vôňa bylín a kovu. Zamávam Tragerovi napravo odo mňa. Patrí medzi letcov s liečiteľským výcvikom, ktorí sa snažia pomôcť, kde môžu.

Sedí pri posteli s pacientom a odpovie mi prikývnutím, potom sa načiahne za ihlou a niťou.

Rýchlo pokračujem k najbližšiemu rohu a uhýbam sa z cesty liečiteľom, ktorí chvatne prechádzajú do priestorov za závesmi, kde ležia rady zranených pacientov.

Z posledného z nich sa ozve Ridocov smiech. Svetlomodrý záves je odhrnutý, v kúte leží kopa zimných leteckých kabátov a okolo Sawyerovej postele sa tlačí polovica druhákov z našej jednotky.

„Prestaň preháňať,“ prikáže Rhiannon na drevenej stoličke pri Sawyerovej hlave a ukáže prstom na Ridoca, ktorý sedí na posteli, priamo tam, kde mal náš spolužiak kedysi lýtko. „Jednoducho som im povedala, že je to stôl našej jednotky a musia...“

„Zdvihnúť zbabelé zadky a vrátiť sa do časti prvého krídla, kam patria,“ dopovie Ridoc za ňu so smiechom.

„Neverím, že si to povedala.“ Sawyer zdvihne kútik úst, no od skutočného úsmevu to má ďaleko.

„Ale ver.“ Dávam si pozor, aby som nestúpila na Cat, ktorá sedí s vystretými nohami na podlahe pri Maren. Vtesnám sa do stiesneného priestoru, rozopnem si letecký kabát a hodím ho na kopu.

„Jazdci sa občas urážajú pre strašné hlúposti.“ Cat nadvihne tmavé obočie a zalistuje v Markhamovej učebnici dejepisu. „Máme oveľa väčšie problémy ako stoly.“

„Presne tak.“ Maren si zapletá tmavohnedé vlasy do vrkoča zo štyroch prameňov a prikývne.

„Aká bola hliadka?“ Sawyer sa posadí bez akejkoľvek pomoci.

„Tichá,“ odvetí Ridoc. „Začínam si myslieť, že sme ich pochytili všetkých.“

„Alebo sa im podarilo utiecť,“ zamyslí sa Sawyer. Iskričky v jeho očiach zhasnú. „Onedlho sa vydáte za nimi.“

„Vydáme sa za nimi až po promóciách.“ Rhi si prekríži nohy. „Kadetov za hranice neposielajú.“

„Okrem Violet, ktorá sa vydá hľadať siedmy druh, aby sme mohli túto vojnu vyhrať.“ Ridoc ma obdarí nafúkaným úškrnom. „Nebojte sa, dám na ňu pozor.“

Netuším, či žartuje, alebo to myslí vážne.

Cat sa zaškľabí a pretočí ďalšiu stránku. „Myslíš si, že s ňou pošlú práve teba? Stavím sa, že s ňou pôjdu len dôstojníci.“

„Ale čoby.“ Ridoc pokrúti hlavou. „Jej drak, jej pravidlá. Však, Vi?“

Všetky hlavy sa otočia ku mne. „Ak dostanem rozkaz, predostriem im zoznam dôveryhodných ľudí.“ Zoznam, ktorý si prešiel toľkými verziami, až si nie som istá, či mám ten správny.

„Mala by si vziať našu jednotku,“ navrhne Sawyer. „Ako tím fungujeme najlepšie.“ Vystrúha grimasu. „Koho sa snažím oklamať? Vy budete ako tím fungovať najlepšie. Ja sotva vyjdem po schodoch.“ Bradou ukáže na barle pri posteli.

„Stále si súčasťou nášho tímu. Napi sa.“ Rhi sa načiahne ponad nočný stolík, na ktorom leží odkaz od Jesinie, a chytí cínový hrnček.

„Noha mi z vody nenarastie.“ Sawyer si ho vezme, kovové uško zasyčí a prispôsobí sa jeho prstom. Pozrie sa na mňa. „Viem, že by som to nemal vraviť, keď si prišla o mamu...“

„Bolesť nie je súťaž,“ ubezpečím ho. „Vždy sa jej nájde dosť pre všetkých.“

Vzdychne si. „Bol za mnou plukovník Chandlyr.“

V žalúdku mám zrazu prázdno. „Veliteľ vyslúžilých jazdcov?“

Sawyer prikývne.

„Čože?“ Ridoc si prekríži ruky. „Druháci nechodia do výslužby. Smrť? Áno. Výslužba? Nie.“

„Ja viem,“ začne Sawyer. „Ale...“

Ošetrovňou sa rozľahne prenikavý výkrik, taký tenký, až sa človeku zachvejú kolená, vyhradený pre niečo horšie ako bolesť – hrôza. Z ticha po ňom ma zmrazí do špiku kostí a chĺpky na zátylku sa mi zježia od nepríjemnej predtuchy. Vytiahnem dve dýky a otočím sa tvárou k hrozbe.

„Čo to bolo?“ Ridoc sklzáne z postele, ja s ostatnými za chrbtom vyjdem spoza závesu a otočím sa k otvoreným dverám ošetrovne.

„Je mŕtva!“ Dnu sa vtacká kadet v pechotnej modrej a padne na všetky štyri. „Všetci sú mŕtvi!“

Sivý odtlačok dlane na boku jeho krku si niet s čím pomýliť.

Venini.

Premkne ma strach. Na hliadke sme ich nevideli – pretože už sú dnu.